

НАЦІОНАЛЬНА ПОЛІЦІЯ УКРАЇНИ
ГОЛОВНЕ СЛІДЧЕ УПРАВЛІННЯ

вул. Богомольця, 10, м. Київ, 01601

ПОВІДОМЛЕННЯ
про підозру

місто Київ

«24» грудня 2025 року

Старший слідчий в особливо важливих справах 1-го відділу (розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту) управління організації розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту, Головного слідчого управління Національної поліції України майор поліції Дулкай Іван Іванович, розглянувши матеріали кримінальному провадженню № 4202300000001726 від 17.10.2023 за ознаками кримінальних правопорушень, передбачених ч. ч. 1, 2 ст. 438 КК України, у зв'язку з наявністю достатніх доказів для підозри особи у вчиненні кримінального правопорушення, керуючись ч. 4 ст. 22, п. 6 ч. 1 ст. 40, ст. 42, ст. ст. 111-112, 276-278 КПК України,

ПОВІДОМИВ:

ПЕРЕВОЗКІНУ В'ЯЧЕСЛАВУ ВІКТОРОВИЧУ,
01.02.1985 року народження, уродженцю
м. Губаха Пермського краю РФ, проживаючому за
адресою: вул. Матросова, буд. 8, кв. 9 м. Губаха,
Пермський край, РФ, громадянина РФ,

про те, що він підозрюється у вчиненні кримінальних правопорушень, передбачених:

- **ч. 1 ст. 438 КК України** (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001) – тобто у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненому за попередньою змовою групою осіб;

- **ч. 2 ст. 438 КК України** (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001) – тобто у жорстокому поводженні з цивільним населенням, поєднаним з умисним вбивством, вчиненому за попередньою змовою групою осіб.

**Фактичні обставини кримінальних правопорушень,
у вчиненні яких підозрюється Перевозкін В.В.:**

1. З лютого 2014 року до цього часу триває міжнародний збройний конфлікт, викликаний збройною агресією Російської Федерації проти України та окупацією частини території України. У ході вказаного міжнародного збройного конфлікту 24 лютого 2022 року президент РФ оголосив початок так званої «спеціальної військової операції», що полягала у здійсненні повномасштабного вторгнення ЗС РФ, інших збройних формувань РФ та підконтрольних їм угруповань іррегулярних збройних формувань на територію України.

Факт повномасштабного збройного вторгнення на територію України не приховувався владою РФ, а також встановлений рішеннями міжнародних організацій, зокрема резолюцією Генеральної Асамблеї ООН ES-11/1 від 02.03.2022 «Про агресію проти України», п. п. 1, 3 Висновку 300(2022) Парламентської Асамблеї Ради Європи «Наслідки агресії Російської Федерації проти України», п. п. 17, 18 наказу Міжнародного Суду ООН від 16.03.2022 за клопотанням про вжиття тимчасових заходів у справі «Звинувачення в геноциді відповідно до Конвенції про запобігання злочину геноциду та покарання за нього (Україна проти РФ та ін.)».

2. Відповідно до ст. 2 Женевської конвенції про захист цивільного населення під час війни від 12.08.1949 (далі – Конвенція), ця Конвенція, як і інші акти законів і звичаїв війни (міжнародного гуманітарного права), застосовується до всіх випадків оголошеної війни чи будь-якого іншого збройного конфлікту, що може виникнути між двома чи більше Високими Договірними Сторонами, навіть якщо одна з них не визнає стану війни, у тому числі до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Конвенція також застосовується до всіх випадків часткової або цілковитої окупації Високої Договірної Сторони, навіть якщо ця окупація не натрапляє на жодний збройний спротив.

Хоча одна з держав, які перебувають у конфлікті, може не бути учасницею цієї Конвенції, держави, які є її учасницями, залишаються зобов'язаними нею у своїх взаємовідносинах. Крім того, вони зобов'язані Конвенцією стосовно зазначеної держави, якщо остання приймає та застосовує її положення.

Відповідно до положень частини 1 статті 4 Конвенції особами, які перебувають під захистом цієї Конвенції, є ті, хто в будь-який момент та за будь-яких обставин опиняються, у разі конфлікту чи окупації, під владою сторони конфлікту або окупаційної держави, громадянами яких вони не є.

Згідно положень статті 27 Конвенції, особи, що перебувають під захистом, мають право за будь-яких обставин на особисту повагу та повагу до своєї честі. До них завжди слід ставитися гуманно та захищати їх, зокрема, від будь-якого акту насильства чи залякування, та від образ.

Відповідно до ст. 29 Конвенції сторона конфлікту, під владою якої є особи, що перебувають під захистом, відповідає за поведження своїх представників із цими особами, причому це не знімає особистої відповідальності з таких представників.

Згідно з положеннями ст. 31 Конвенції - жодний примус фізичного чи морального порядку не може застосовуватися до осіб, які перебувають під захистом, зокрема з метою отримання від них або від третіх осіб якихось відомостей.

Відповідно до ст. 32 Конвенції забороняється застосування будь-яких заходів, які можуть завдати фізичних страждань або призвести до знищення осіб, що перебувають під захистом, які є під їхньою владою. Ця заборона поширюється не лише на вбивства, тортури, тілесні покарання, калічення та медичні чи наукові дослідження, які не викликані потребою лікування особи, що перебуває під захистом, а й на будь-яке інше brutальне поведження з боку як цивільних, так і військових властей.

Згідно вимог ст. 147 Конвенції серйозні порушення, про які йдеться в попередній статті, становлять такі порушення, що охоплюють такі дії, якщо їх здійснено проти осіб або власності, які перебувають під захистом цієї Конвенції: умисне вбивство, тортури або нелюдяне поведження, зокрема біологічні експерименти, які умисно спричинять великі страждання чи серйозні травми тілу чи здоров'ю, нелегальна депортація чи переведення або нелегальне ув'язнення особи, що перебуває під захистом, примушення особи, що перебуває під захистом, служити в збройних силах ворожої держави, або умисне відбирання в особи, що перебуває під захистом, прав на справедливий і офіційний судовий процес, рекомендований цією Конвенцією, захоплення полонених і широкомасштабне руйнування і привласнення власності, не виправдане військовою необхідністю, і здійснюване незаконним чином і безцільно.

Відповідно до положень статті 10 Додаткового протоколу від 08.06.1977 до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (далі - Протокол I), всі поранені, хворі й особи, які потерпіли корабельну аварію, незалежно від того, до якої сторони вони належать, користуються повагою та захистом.

За всіх обставин з ними поводяться гуманно і надають їм в максимально можливій мірі та в найкоротші строки медичну допомогу й догляд, яких вимагає їх стан. Між ними не робиться жодної різниці з яких би то не було міркувань, крім медичних.

Відповідно до ст. 11 Протоколу I фізичному і психічному стану здоров'я і недоторканності осіб, що перебувають під владою супротивної сторони, або інтернованих, затриманих чи яким-небудь іншим чином позбавлених свободи в результаті ситуації, зазначеної у статті 1, не повинно завдаватися шкоди шляхом якоїсь не виправданої дії або бездіяльності.

Відповідно забороняється піддавати осіб, зазначених у цій статті, жодній медичній процедурі, яка не вимагається за станом здоров'я зазначеної особи й не відповідає загальноприйнятим медичним нормам, що застосовуються за

аналогічних, з медичної точки зору, обставин до громадян сторони, що проводить цю процедуру, які не позбавлені свободи в якій би то не було формі.

Будь-яка навмисна дія чи навмисна бездіяльність, що серйозно загрожує фізичному чи психічному стану або недоторканності будь-якої особи, яка перебуває під владою супротивної сторони, до котрої вона не належить, та які або порушують будь-яку із заборон, що містяться в пунктах 1 і 2, або не виконують вимог пункту 3, є серйозним порушенням цього Протоколу.

Відповідно до положень статті 50 Протоколу I цивільною особою є будь-яка особа, що не належить до жодної категорії осіб, зазначених у статті 4 Женевської конвенції про поводження з військовополоненими. У разі сумніву щодо того, чи є яка-небудь особа цивільною, вона вважається цивільною особою.

Статтею 79 Протоколу I визначено, що журналісти, які перебувають у небезпечних професійних відрядженнях у районах збройного конфлікту, розглядаються як цивільні особи у значенні пункту 1 статті 50. Як такі вони користуються захистом, у тому числі згідно з Конвенцією про захист цивільного населення під час війни й цим Протоколом за умови, що вони не чинять дій, несумісних з їх статусом цивільних осіб.

Відповідно до положень ч. 2. ст. 75 Протоколу I, заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів: а) насильство над життям, здоров'ям і фізичним та психічним станом осіб, зокрема: а.2) катування всіх видів - фізичні чи психічні; а.3) тілесні покарання; б) знущання над людською гідністю, принижуюче й образливе поводження; е) погрози вчинити будь-яку з вищезазначених дій.

Крім того, статтею 75 Додаткового протоколу до Женевських конвенцій від 12 серпня 1949 року, що стосується захисту жертв міжнародних збройних конфліктів (Протокол I), від 8 червня 1977 року (далі – ДП I), встановлено, що тією мірою, якою їх торкається ситуація, зазначена у статті 1 цього Протоколу, з особами, які перебувають під владою сторони, що бере участь у конфлікті, і не користуються сприятливим ставленням згідно з Женевськими Конвенціями або згідно з цим Протоколом, за всіх обставин поводяться гуманно, і вони, як мінімум, користуються захистом, передбаченим у цій статті, без будь-якої несприятливої різниці, заснованої на ознаках раси, кольору шкіри, статі, мови, релігії чи віросповідання, політичних або інших переконань, національного чи соціального походження, майнового стану, народження чи іншого статусу або на яких-небудь інших подібних критеріях. Кожна сторона має з повагою ставитися до особи, честі, переконань та релігійних обрядів усіх таких осіб.

Поряд з цим згідно ч. 2 ст. 75 ДП I заборонені й будуть залишатися забороненими в будь-який час і в будь-якому місці такі дії, незалежно від того, чиняться вони представниками цивільних чи воєнних органів:

б) знущання над людською гідністю, зокрема, принижуюче й образливе поводження, примус до проституції чи непристойне посягання в будь-якій його формі.

3. Представниками держави-агресора систематично здійснювалось безпідставне позбавлення волі цивільних осіб на окупованих територіях України, у тому числі на території Запорізької області та створено систему для їх утримання в місцях позбавлення волі, в яких організовано жорстоке поводження щодо них.

Після потрапляння у полон військовослужбовців Збройних Сил України та позбавлення волі цивільних осіб, деяких з них перемішали за межі України та доставляли, у тому числі, до Федеральної казенної установи «Слідчий ізолятор № 3 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Пермському краю» (далі – слідчий ізолятор № 3), який розташований за адресою: Пермський край, м. Кізел, вул. Щорса, 26, де було створено місце для тимчасового утримання таких осіб.

Керівництво слідчим ізолятором № 3 здійснював **Перевозкін В'ячеслав Вікторович, 01.02.1985 року народження**, який з 22.08.2024 по 06.11.2024 виконував обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3 на підставі наказу № 396-к від 22.08.2024 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Пермському краю, а з 06.11.2024 по теперішній час перебуває на посаді начальника слідчого ізолятора № 3.

Перевозкін В.В., будучи службовою особою установи кримінально-виконавчої системи, відповідно до вимог ст. 399 Наказу Міністерства юстиції Російської Федерації № 110 від 04.07.2022 «Про затвердження Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів кримінально-виконавчої системи, Правил внутрішнього розпорядку виправних установ та Правил внутрішнього розпорядку виправних центрів кримінально-виконавчої системи» (далі – Наказ), наділявся повноваженнями щодо організації і затвердження розпорядку дня утримуваних у слідчому ізоляторі осіб, а також забезпечення його виконання.

Згідно зі ст. 399 зазначеного Наказу, саме начальник установи або особа, яка його замішує, затверджує розпорядок дня осіб, позбавлених волі, на основі типового зразка, а також зобов'язаний довести затверджений розпорядок дня до відома персоналу та утримуваних осіб. Виконуючи зазначені повноваження, начальник слідчого ізолятора здійснює загальне керівництво режимом утримання, контролює діяльність підлеглих співробітників, організовує режимні та охоронні заходи, а також забезпечує дотримання встановлених правил, норм і порядку виконання покарань та застосування заходів впливу до осіб, що перебувають під вартою.

При цьому, пунктами 123, 124 Правил внутрішнього розпорядку слідчих ізоляторів кримінально-виконавчої системи, ДОДАТОК № 1 до наказу Міністерства юстиції Російської Федерації від 04.07.2022 № 110 (далі – Правила) передбачено, що підозрювані і обвинувачені при надходженні до СІЗО протягом трьох календарних днів проходять обов'язковий медичний огляд, який проводить медичний працівник медичної організації кримінально-виконавчої системи (далі – КВС) (лікар, фельдшер), в необхідних випадках за медичними показаннями вони оглядаються іншими спеціалістами. В цей же період їм проводяться рентгенологічне (флюорографічне) і лабораторне обстеження.

Підозрювані і обвинувачені звертаються за медичною допомогою до медичного працівника медичної організації КВС під час щоденного обходу камер (за виключенням вихідних та святкових днів), а у випадку гострого захворювання – до будь-якого працівника СІЗО, який зобов'язаний вжити заходів для надання йому такої допомоги.

При отриманні підозрюваним чи обвинуваченим тілесних ушкоджень, травм (побутових або виробничих), а також при отруєнні медична допомога йому надається невідкладно медичними працівниками медичної організації КВС, проводиться його медичне освідування, про факт отримання тілесних ушкоджень, травм (побутових або виробничих), і у випадку отруєння письмово інформується начальник СІЗО або особа, його замінює. Медичне освідування включає в себе медичний огляд, при необхідності – із застосуванням додаткових методів досліджень і консультацій лікарів-спеціалістів (пункт 130 Правил).

При надходженні інформації про отримання підозрюваним або обвинуваченим тілесних ушкоджень і побутових травм начальник СІЗО або особа, що його заміняє, організує проведення заходів у відповідності з Інструкцією про прийом, реєстрацію і перевірку в установах і органах кримінально-виконавчої системи повідомлень про злочини і події, затвердженої наказом Міністерства юстиції Російської Федерації від 11 липня 2006 р. № 250 (пункт 131 Правил).

Таким чином, виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, Перевозкін В.В. мав повний обсяг організаційно-розпорядчих та адміністративно-господарських повноважень, визначених нормативними актами держави-агресора, і був безпосередньо відповідальним за режим утримання, умови перебування, безпеку утримуваних осіб, а також за належний контроль за діями підлеглих працівників установи.

При цьому, під час утримання у місцях несвободи, у тому числі на території наведеного слідчого ізолятора № 3 до українських військовослужбовців, які набули статусу військовополонених та позбавлених свободи цивільних осіб, застосовувались фізичне та психологічне насильство, катування, а також вчинялися дії, які ображають особисту честь і гідність особи, зокрема образливе та принизливе поводження, яке розпочиналось з моменту їх доставляння в установу, під час так званої «прийомки», та продовжувалось протягом всього часу їх утримання.

Жорстоке поводження відносно утримуваних осіб застосовувалось для того, щоб зламати їх волю до супротиву режиму адміністрації установи, залякати та переконати в непотрібності для органів державної влади України. Ці дії супроводжувалися проявами національної нетерпимості до українців та мали за мету переконати утримуваних осіб у безвихідності ситуації та необхідності повної співпраці з представниками держави-агресора.

До вчинення вказаної протиправної діяльності відносно військовополонених та цивільних осіб має відношення ряд співробітників слідчого ізолятора № 3, у тому числі виконувач обов'язки начальника Перевозкін В.В.

Перевозкін В.В., виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, діючи умисно, за попередньою змовою групою осіб із невстановленими підпорядкованими йому співробітниками вказаної установи, розуміючи, що між Російською Федерацією і Україною з 19 лютого 2014 триває міжнародний збройний конфлікт, діючи в умовах такого конфлікту та у зв'язку з ним, усвідомлюючи, що частина утримуваних українців є цивільними особами, реалізуючи свій злочинний умисел, у порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції та ст.ст. 75, 79 Протоколу I організував жорстоке поводження з утримуваними українцями.

За вказівками Перевозкіна В.В. підлеглими здійснювався нагляд та постійний контроль за військовополоненими та затриманими цивільними особами, а також здійснювалось їх конвоювання та охорона, під час яких відносно останніх з відома Перевозкіна В.В. систематично вчинялось жорстоке поводження, яке виражалось у застосуванні фізичного та психологічного насильств, у тому числі погрози насильством, побиття руками, ногами й гумовими кийками, а також примусове виконання фізичних вправ та поміщення у камеру з неналежними умовами утримання.

Крім того, Перевозкін В.В. не бажав привертати увагу до порушення прав утримуваних осіб з боку Міжнародного Комітету Червоного Хреста, Уповноваженої з прав людини в Російській Федерації та Уповноваженого з прав людини в Пермському краї та забезпечував приховування фактів жорстокого поводження під час проведення відповідних перевірок представниками вищевказаних установ.

4. За вказівкою Перевозкіна В.В. невстановлені підпорядковані йому співробітники слідчого ізолятора № 3, діючи умисно групою осіб, починаючи із 30.08.2024 організували так звану «прийомку» полонених, під час якої полонені та цивільні особи виходили по одному із автобусу, їм надавали команду присісти та вдягали мішок на голову, після чого відводили до невстановленого приміщення.

Під час конвоювання та перебування в приміщенні невстановлені співробітники слідчого ізолятора № 3 здійснювали побиття доставлених осіб, а саме здійснювали нанесення ударів руками, ногами, гумовими кийками, по різних частинах тіла. Вказане побиття тривало від 1 до 5 годин.

Після цього військовополонених та цивільних осіб поміщали у відповідні камери вказаної установи, де вони перебували в нелюдських, антисанітарних, виснажливих для організму умовах, зокрема: низька температура у приміщенні, відсутність теплого одягу, відсутність гарячої води, недостатня кількість гігієнічних засобів, обмеження у наданні лікарських засобів, обмеження у наданні їжі та води, придатної для споживання, недостатній час (не більше 3 хвилин) на прийом їжі та миття посуду, обмеження можливості відвідувати туалет (лише по команді та в обмежений час – 1 хвилина), а також заборона сидіти і лежати до відбою, тобто потрібно перебувати по 16 годин у стоячому положенні, з 6 – ї по 22 – у годину.

Крім того, утримання було поєднане з повним контролем над діями військовополонених та цивільних осіб: за ними здійснювалося постійне спостереження, усі дії виконувалися виключно за командою, було заборонено розмовляти з іншими утримуваними, а у випадку порушення встановлених правил застосовувалися покарання у вигляді фізичного насильства чи примусу до виконання фізичних вправ.

Умисно організований виконуючим обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3 Перевозкіним В.В. спосіб і методи забезпечення такого режиму позбавлення свободи і умов утримання, піддавали військовополонених та цивільних осіб високому рівню страждань.

Зокрема в таких умовах утримувалися наступні цивільні особи:

- [REDACTED] року народження, у період з 30 серпня 2024 року по 13 серпня 2025 року;
- [REDACTED] року народження, у період з 15 вересня 2024 року по 2 жовтня 2025 року;
- [REDACTED] року народження, у період з 11 вересня 2024 року по 13 серпня 2025 року;
- [REDACTED] року народження, у період з 5 по 7 вересня 2024 року;
- [REDACTED] року народження у період з 11 по 19 вересня 2024 року.

5. Епізод жорстокого поводження відносно [REDACTED]

Цивільну особу [REDACTED] року народження, 10.09.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) затримано на блокпосту невстановленими представниками збройного формування так званої «Донецької Народної Республіки» в районі контрольно-пропускного пункту Мар'їнка з метою перевірки на предмет співпраці з правоохоронними органами України.

В подальшому [REDACTED] утримувався в місцях несвободи на території тимчасово окупованої Донецької області, звідки доставлений 29.05.2024 невстановленими особами з числа військовослужбовців збройних сил держави-агресора до Федеральної казенної установи «Слідчий ізолятор № 2 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Ростовській області», звідки він етапований до слідчого ізолятора № 3, де утримувався всупереч його волі до 13.08.2025.

Так, 30.08.2024, у період з 10 по 12 годину (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), потерпілий [REDACTED], будучи цивільною особою, яка не приймала участі у збройному конфлікті та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, був доставлений невстановленими особами з числа військовослужбовців збройних сил держави-агресора до слідчого ізолятора № 3. Під час проведення так званої «прийомки» невстановлені підлеглі працівники Перевозкіна В.В. надягли на голову [REDACTED] мішок та завели

до невстановленого службового приміщення на території установи, де розпочали допит, поєднаний із застосуванням фізичного насильства.

Невстановлені працівники наносили потерпілому [REDACTED] хаотичні удари гумовою палицею зверху вниз по голові, спині, ногах і по інших частинах тіла. Вказане побиття тривало до 23-ї години, загальною тривалістю близько 9 годин, при цьому до вчинення зазначених дій було залучено близько 30 працівників слідчого ізолятора, які перебували у різних приміщеннях, і під час переміщення полонених та цивільних осіб до цих приміщень, кожен із них наносив удари.

Після цього потерпілого [REDACTED] було поміщено до камери утримання, умови в якій не відповідали мінімальним вимогам гуманного поводження, а саме: переповненість (близько 8 осіб, у камері розміром 6 на 4 метри), обмеження доступу до санітарних потреб, неналежне освітлення та вентиляція.

У подальшому побиття [REDACTED] здійснювалося щоденно під час ранкових перевірок, які зазвичай відбувалися через дві години після підйому, що проводився о 6-й годині. Під час таких перевірок були присутні працівники слідчого ізолятора у кількості від 6 до 15 осіб, у тому числі зі службовими собаками, а їх тривалість становила від 10 хвилин до години. Під час перевірок полонених виводили у коридор, ставили обличчям до стіни з руками, піднятими догори, після чого працівники по черзі підходили ззаду та наносили удари. Таке побиття здійснювалося з використанням електрошокерів, гумових палиць, ударів руками та ногами, металевих прутів, молотків, а також у деяких випадках шляхом натравлення службових собак. Удари наносилися по руках, ногах, тулубу, іноді по голові та обличчю.

Камери перебували під постійним відеонаглядом, і постові працівники здійснювали спостереження за дотриманням встановленого режиму; у випадку, якщо хтось із утримуваних розмовляв або рухався без дозволу, до нього застосовувалися покарання у вигляді примусу до виконання фізичних вправ, непропорційних фізичним можливостям (наприклад 500 присідань або 100 відтискань), поєднаних із подальшим побиттям.

Під час проходу на прогулянку працівники слідчого ізолятора наносили полоненим і цивільним особам удари гумовими палицями та молотками по частинах тіла, до яких могли дотягнутися під час руху, зокрема по руках, ногах, спині, іноді по голові та обличчю.

В останніх числах грудня 2024 року, напередодні нового року, невстановлені працівники слідчого ізолятора висловили невдоволення тим, як довго утримувані в камері, де перебував [REDACTED], стригли волосся і без відповідної команди самостійно почали мити голову.

У зв'язку з цим, група з приблизно 15 невстановлених працівників, серед яких був і керівник зміни, прибула до камери та здійснила колективне побиття утримуваних, у тому числі [REDACTED], наносячи їм удари гумовими палицями, руками та ногами по всьому тілу.

У січні 2025 року (більш точний час досудовим розслідуванням не

встановлено [REDACTED], перебуваючи у камері № 98, поклав руку на батарею, що було помічено одним із невстановлених працівників установи. Останній наказав потерпілому просунути руки у дверне віконце та наніс [REDACTED] не менше 20 ударів пластиковою трубою по руках.

Влітку 2025 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) [REDACTED], перебуваючи у тій самій камері та виконуючи обов'язки чергового по камері, передавав тарілки через оглядово-роздавальне віконце дверей камери, подякувавши у манері, яка, на думку невстановленого працівника слідчого ізолятора, мала український акцент. У відповідь цей працівник наказав просунути руки [REDACTED] у вказане віконце та наніс потерпілому не менше 50 ударів по кистях рук металевим предметом, схожим на карабін для ключів.

6. Епізод жорстокого поводження відносно [REDACTED]

Цивільну особу [REDACTED] року народження, 03.05.2022 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) затримано на блокпосту невстановленими представниками збройного формування так званої «Донецької Народної Республіки» в районі м. Василівка тимчасово окупованої території Запорізької області з метою перевірки на предмет співпраці з правоохоронними органами України.

В подальшому [REDACTED] утримувався в місцях несвободи на території аеродрому м. Мелітополь тимчасово окупованої Запорізької області, в м. Севастополі тимчасово окупованої території Автономної республіки Крим та у Федеральній казенній установі «Виправна колонія №12 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Ростовській області», звідки він етапований 15.09.2024 до слідчого ізолятора № 3, де утримувався всупереч його волі до 13.08.2025.

Так, 15.09.2024, близько обіду (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), потерпілий [REDACTED], будучи цивільною особою, яка не приймала участі у збройному конфлікті та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, доставлений невстановленими особами з числа військовослужбовців збройних сил держави-агресора до слідчого ізолятора № 3.

Після цього потерпілого [REDACTED] було поміщено до камери утримання № 74, розташованої на другому поверсі. Умови утримання у зазначеній камері не відповідали мінімальним вимогам гуманного поводження, а саме: камера розміром приблизно 6 на 7 метрів була переповненою, оскільки у ній одночасно утримувалося 10 осіб; на стінах був наявний грибок; доступ до санітарних потреб був обмежений; гігієнічні засоби були відсутні; температура повітря у приміщенні знижувалася до близько 5 градусів Цельсія; освітлення та вентиляція були неналежними.

У вказаній камері потерпілий [REDACTED] утримувався до 17.12.2024, після чого був переведений до камери № 1, розташованої на першому поверсі. Умови

утримання у камері № 1 були аналогічними умовам утримання у камері № 74 та також не відповідали мінімальним стандартам гуманного поводження.

У подальшому, у період з 16.09.2024 по кінець жовтня 2024 року, під час проведення щоденних ранкових перевірок до потерпілого [REDACTED] систематично застосовувалося фізичне насильство у вигляді побиття. Зазначені побиття здійснювалися групою невстановлених підлеглих працівників, які діяли під керівництвом та за сприяння Перевозкіна В.В.

Фізичне насильство застосовувалося щоденно за усталеною практикою.

Так, у період з 09:00 до 10:00 години двері камер відчинялися, після чого всіх утримуваних осіб виводили на «продол» (в коридор уздовж камер) та надавали команди: «в исходное положение» або «розтяжка».

Виконання зазначених команд передбачало, що потерпілий [REDACTED] разом з іншими полоненими та цивільними, перебуваючи у коридорі, ставали обличчям до стіни, з піднятими догори та впертими у стіну руками та широко розставленими ногами.

Після цього працівники слідчого ізолятора почергово підходили ззаду та наносили удари потерпілому [REDACTED] й іншим утримуваним особам, переважно в область спини та ребер. У вчиненні зазначених дій, як правило, брали участь 7–8 працівників установи.

Побиття здійснювалися із застосуванням електрошокерів, гумових палиць, ударів руками та ногами, а в окремих випадках — шляхом натравлення службових собак, що свідчить про особливу жорстокість, системний та умисний характер таких дій.

При цьому камера перебувала під постійним відеоспостереженням, а постовий контролював дотримання полоненими встановлених адміністрацією правил режиму, зокрема вимоги перебувати у стоячому положенні, не рухатися та не розмовляти. У разі порушення зазначених правил полонених та цивільних виводили до коридору, де щодо них застосовували побиття гумовими палицями по всіх частинах тіла.

Крім того, в установі систематично застосовувалася практика колективних (групових) покарань, у разі нібито порушення режиму одним або кількома утримуваними, що використовувалося як засіб залякування та зламання волі потерпілих до будь-якого супротиву.

Так, 18.08.2025 року в першій половині дня (більш точний час досудовим розслідуванням) потерпілий [REDACTED], був черговим по камері № 1, розташованій на першому поверсі, де утримувалось разом з ним 10 осіб.

В цей час невстановленим постовим через камеру відеоспостереження було помічено, що утримувані особи перебували у камері не у положенні струнка, а також мало місце переміщення одного з них.

Приблизно через 5–10 хвилин до камери прибули невстановлені працівники слідчого ізолятора у кількості 7–8 осіб, які вивели всіх утримуваних в коридор («продол»), де подали команду: «в исходное положение». Після цього невстановлені працівники слідчого ізолятора почергово підходили до утримуваних осіб та наносили їм численні удари руками по всьому тілу.

Під час зазначених дій потерпілому [REDACTED] було нанесено не менше п'яти ударів руками в область тулуба, після чого йому було подано команду прийняти положення: «упор лежа», у якому йому нанесли не менше 20 ударів руками в тактичних рукавицях в обличчя.

Зазначене фізичне насильство та покарання щодо потерпілого [REDACTED] були вчинені з мотивів нібито допущеного порушення правил режиму під час його чергування по камері.

7. Епізод жорстокого поводження відносно [REDACTED]

Цивільну особу [REDACTED] року народження, 03.09.2017 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) затримано на блокпосту невідомими представниками збройного формування так званої «Донецької Народної Республіки» в районі контрольно-пропускного пункту Мар'їнка з метою перевірки на предмет співпраці з правоохоронними органами України.

В подальшому [REDACTED] утримувався в місцях несвободи на території тимчасово окупованої Донецької області, звідки доставлений 07.06.2024 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) невідомими особами з числа військовослужбовців збройних сил держави-агресора до Федеральної казенної установи «Слідчий ізолятор № 2 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Ростовській області», звідки він етапований до слідчого ізолятору № 3, де утримувався всупереч його волі до 13.08.2025.

Так, 11.09.2024, близько обіду (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) потерпілий [REDACTED], будучи цивільною особою, яка не приймала участі у збройному конфлікті та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, був доставлений невідомими особами з числа військовослужбовців збройних сил держави-агресора до слідчого ізолятора № 3.

Під час проведення так званої «приймки», підлеглі Перевозкіна В.В. на виконання його вказівки щодо жорстокого поводження із утримуваними українцями завели потерпілого [REDACTED] до невідомого службового приміщення на території установи, де розпочали допит, поєднаний із завданням фізичного насильства. Зокрема, невідомі працівники слідчого ізолятора наносили потерпілому [REDACTED] хаотичні удари гумовою палицею зверху вниз по спині, ногах та сідницях, загальною кількістю не менше 10 ударів.

12.09.2024, близько обіду (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), група невідомих підлеглих працівників Перевозкіна В.В. на виконання його попередніх вказівок про жорстоке поводження з утримуваними особами здійснила перевірку невідомої камери, в якій утримувався потерпілий [REDACTED]

Вивівши всіх утримуваних осіб в коридор, серед яких був і [REDACTED], невідомі працівники слідчого ізолятора поставили їх обличчям до стіни з

руками, піднятими догори, після чого по черзі підходили ззаду та наносили удари. Внаслідок цих дій потерпілому [REDACTED] було нанесено не менше трьох ударів руками та ногами, а також не менше трьох ударів гумовою палицею по тулубу, у тому числі в ділянку спини та ребер.

Надалі невстановлені працівники установи продовжували застосовувати електрошокер до утримуваних осіб, у тому числі до потерпілого [REDACTED], майже щоденно під час перевірок упродовж приблизно двох місяців (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено).

Застосування насильства тривало близько 10 хвилин під час кожної перевірки, а удари електрошокером наносилися в ділянку лопатки, руки або сідниці. Паралельно невстановленими працівниками слідчого ізолятора наносились удари гумовими палицями по спині, ребрах, ногах, зокрема прицільно по колінних суглобах.

Крім того, під час конвоювання полонених та цивільних осіб на прогулянку (1–2 рази на тиждень) невстановлені працівники слідчого ізолятора наказували утримуваним особам, у тому числі [REDACTED], бігти із заплющеними очима вдовж коридору. При цьому працівники умисно раптово підставляли свої ноги, внаслідок чого ті падали та отримували травми, після чого їх додатково били по всьому тілу руками в тактичних рукавицях, ногами та гумовими палицями.

26.12.2024, близько 11:00, потерпілий [REDACTED] утримувався у камері № 37 на другому поверсі слідчого ізолятора № 3 спільно з сімома іншими особами. У цей час потерпілого [REDACTED] та ще одну особу невстановлені працівники слідчого ізолятора безпричинно вивели в коридор, де один із невстановлених працівників наніс потерпілому [REDACTED] сильний удар рукою в тактичних рукавицях у правий бік грудної клітки на рівні ребер. Від удару потерпілий [REDACTED] упав та втратив свідомість. Після зазначених дій [REDACTED] упродовж близько півтора місяця відчував сильний біль у ділянці правих ребер та грудної клітини.

Зазначеними діями, які виразились в організації загального керівництва режимом утримання із застосуванням насильства та забезпечення неналежних умов утримання щодо цивільних осіб [REDACTED], [REDACTED] та [REDACTED], контролем діяльності підлеглих співробітників слідчого ізолятора № 3, Перевозкін В.В. у порушення вищевказаних норм Конвенції та Протоколу I вчинив спільно з невстановленими підлеглими співробітниками катування цивільних осіб, що перебували під захистом міжнародного гуманітарного права, що згідно статті ст. 8(2)(а)(ii) Римського статуту є воєнним злочином.

Таким чином, Перевозкін В.В. підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, вчиненим за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 1 ст. 438 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001).

8. Епізод жорстокого поводження відносно Матвєєва Є.С.

Так, 13.03.22 у м. Дніпрорудне Василівського району Запорізької області, біля перехрестя автодороги між с. Орлянське, с. Мала Білозерка, м. Дніпрорудне, с. Балки Василівського району Запорізької області невстановлені особи з числа військовослужбовців збройних сил держави – агресора затримали та незаконно позбавили волі [REDACTED] року народження, який перебував на посаді [REDACTED].

Після затримання [REDACTED] поміщено до підвального приміщення, яке знаходиться у військовій частині м. Енергодар, де його утримували до 19.03.2022. В подальшому [REDACTED] перемістили до приміщення ІТТ Мелітопольського районного управління поліції, розташованого за адресою: Запорізька область, м. Мелітополь, вул. Гетьманська, 83.

Наприкінці липня 2022 року, (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) [REDACTED] переміщено до ІТТ відділення поліції № 2 Василівського РУП ГУНП в Запорізькій області, за адресою: вул. Героїв праці, 1, м. Дніпрорудне Василівського району Запорізької області, де утримували протягом приблизно 3 днів. В подальшому його було поміщено до невстановленого приміщення у с. Балки Василівського району Запорізької області, де він і утримувався по меншій мірі до 15.02.2023, а станом на 01.02.2024 [REDACTED] вже утримувався у Федеральній казенній установі «Слідчий ізолятор № 2 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Ростовській області», який розташований за адресою: Ростовська область, м. Таганрог, вул. Леніна, 175.

У період з 02.09.2024 – 05.09.2024 [REDACTED] етапований до слідчого ізолятора № 3, де утримувався всупереч його волі до 07.09.2024.

У вказаний період, Перевозкін В.В., виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, здійснював керівництво підпорядкованими йому співробітниками вказаної установи, розуміючи, що між Російською Федерацією і Україною з 19 лютого 2014 триває міжнародний збройний конфлікт, діючи в умовах такого конфлікту та у зв'язку з ним, усвідомлюючи, що [REDACTED] є цивільною особою та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на жорстоке поводження з утримуваними в установі українцями, всупереч вищевказаних норм Конвенції та Протоколу I, вчинив жорстоке поводження стосовно [REDACTED] у підпорядкованій йому установі групою осіб із невстановленими співробітниками слідчого ізолятора.

Так, 5 вересня 2024 року, близько обіду (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) Перевозкін В.В., виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, був обізнаний, що на території ввіреної йому установи під конвоєм доставлений серед інших українців [REDACTED]

На виконання попередніх вказівок Перевозкіна В.В. щодо жорсткого поводження із усіма доставленими українцями, невстановлені підпорядковані йому співробітники застосовували до [REDACTED] психологічний та фізичний тиск, у тому числі погрози насильством, побиття руками, ногами й гумовими кийками, а також примусове виконання фізичних вправ та поміщення у камеру з неналежними умовами утримання.

Так, невстановлені підпорядковані Перевозкіну В.В. співробітники слідчого ізолятора № 3, діючи умисно групою осіб, 05.09.2024 в післяобідній час (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), організували так звану «прийомку» військовополонених та цивільних осіб, серед яких був [REDACTED], під час якої вони виходили по одному з автобусу, їм надавали команду присісти та вдягали мішок на голову.

Після чого військовополонених та цивільних осіб відвели до невстановленого приміщення. Під час конвоювання та перебування у цьому приміщенні невстановлені співробітники слідчого ізолятора № 3 здійснювали побиття доставлених осіб, у тому числі [REDACTED], а саме наносили удари руками, ногами, гумовими кийками, по різних частинах тіла. Вказане побиття тривало близько 4 годин.

Після побиття [REDACTED] помістили у невстановлену камеру вказаної установи, де він перебував у нелюдських, антисанітарних, виснажливих для його організму умовах, зокрема: низька температура у приміщенні, відсутність теплового одягу, відсутність гарячої води, недостатня кількість гігієнічних засобів, обмеження у наданні лікарських засобів, обмеження у наданні їжі та води, придатної для споживання, недостатній час (не більше 3 хвилин) на прийом їжі та миття посуду, обмеження можливості відвідувати туалет (лише по команді та в обмежений час – 1 хвилина), а також заборона сидіти і лежати до відбою.

Крім того, утримання [REDACTED] було поєднане з повним контролем над його діями: за ним здійснювалося постійне спостереження, усі дії виконувалися виключно за командою наглядача, було заборонено розмовляти з іншими утримуваними, а у випадку порушення встановлених правил застосовувалися покарання у вигляді фізичного насильства чи примусу до виконання фізичних вправ.

Умисно організований виконуючим обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3 Перевозкіним В.В. спосіб і методи організації такого режиму позбавлення свободи і умов утримання, піддавали [REDACTED] високому рівню страждань.

Як наслідок вищевказаних умов утримання, жорстокого побиття та відсутності належного медичного супроводу, фізичний стан [REDACTED] суттєво погіршився, він не міг самостійно стояти і ходити, почав втрачати свідомість, що вказувало на необхідність надання йому медичної допомоги, однак така допомога не була надана.

Крім того, 05.09.2024 року, у вечірній час (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), на виконання вказівки Перевозкіна В.В. щодо жорстокого поводження з військовополоненими та позбавленими свободи

цивільними особами, невстановлені співробітники слідчого ізолятора, діючи умисно, групою у кількості не менше 8 осіб, розуміючи, що [REDACTED] був цивільною особою, примусово доставлений в місце несвободи, позбавлений можливості чинити опір, вимушений підкорятися будь-яким вимогам через реальну загрозу його життю та здоров'ю, користуючись беззахисним станом останнього, у порушення вимог ст. ст. 27, 31, 32, 147 Конвенції, вивели в коридор з камери всіх утримуваних осіб, серед яких був [REDACTED] та здійснили у тому числі і його побиття руками, ногами, гумовими кийками по всьому тілу, яке тривало близько 10 хвилин.

Далі цих утримуваних осіб відправили в камеру, під час руху [REDACTED] спіткнувся, на що невстановлені співробітники установи знову вивели [REDACTED] в коридор та здійснили його повторне побиття, яке тривало близько 4 хвилин.

В результаті таких дій [REDACTED] спричинено сильне фізичне та моральне страждання.

У результаті умисно створених Перевозкіним В.В. та його підлеглими нестерпних умов утримання, відсутності належної медичної допомоги, систематичного застосування фізичного насильства та принижень, фізичний стан [REDACTED] критично погіршився. Він перебував у вкрай виснаженому стані, не міг самостійно пересуватись, неодноразово втрачав свідомість, що свідчило про безпосередню загрозу його життю.

Попри очевидну необхідність надання термінової медичної допомоги, Перевозкін В.В., діючи умисно, не вжив жодних заходів для збереження життя [REDACTED], а навпаки — продовжив утримання його в умовах, що створювали загрозу для життя без надання необхідної медичної допомоги.

Унаслідок таких умисних дій Перевозкіна В.В. і підпорядкованих йому невстановлених співробітників, 07.09.2024 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) [REDACTED] помер у слідчому ізоляторі № 3 в м. Кізел.

Смерть [REDACTED] настала від закритої тупої травми тулуба з множинними переломами ребер, ушкодженням легень та листків плеври.

Після того, як внаслідок систематичного застосування насильства до утримуваних осіб працівниками слідчого ізолятора № 3 настала смерть одного з них, в установі було проведено перевірку.

Усвідомлюючи зазначені обставини та з метою приховування фактів своєї злочинної діяльності та підпорядкованого йому особового складу, Перевозкін В.В. умисно організував отримання від військовополонених та цивільних осіб, які утримувались спільно з [REDACTED], письмових заяв із неправдивими відомостями про причини смерті останнього.

Зокрема у поясненнях утримувані особи під примусом адміністрації слідчого ізолятора писали, що [REDACTED] помер сам, а співробітники слідчого ізолятора не причетні до його смерті.

9. Епізод жорстокого поводження відносно [REDACTED]

Крім цього, у липні 2023 року журналістка [REDACTED] року народження, вирішила відвідати тимчасово окуповані території Запорізької та Херсонської областей України з метою підготовки журналістського розслідування стосовно реального стану справ і умов життя цивільного населення в окупації, а також щодо організації представниками держави-агресора місць позбавлення волі, так званих «катівень».

Перебуваючи у місті Мелітополь Запорізької області 04.08.2023 (більш точний час та обставини досудовим розслідуванням не встановлено), [REDACTED] була захоплена невстановленими особами з числа військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань держави-агресора, які тимчасово окупували територію Запорізької області України, і утримувалась ними у невстановленому місці до 30.12.2023.

У подальшому, 30.12.2023 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), невстановлені особи з числа військовослужбовців Збройних Сил та інших військових формувань держави-агресора доставили [REDACTED] у Федеральну казенну установу «Слідчий ізолятор № 2 Головного управління Федеральної служби виконання покарань по Ростовській області», який розташований за адресою: Ростовська область, м. Таганрог, вул. Леніна, 175, де утримували всупереч її волі до 08.09.2024.

Після чого [REDACTED] у період з 08.09.2024 – 11.09.2024 етапована до слідчого ізолятора № 3, де утримувалась всупереч волі до 19.09.2024.

У вказаний період, Перевозкін В.В., виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, діючи умисно, здійснював керівництво підпорядкованими йому співробітниками вказаної установи, розуміючи, що між Російською Федерацією і Україною з 19 лютого 2014 триває міжнародний збройний конфлікт, діючи в умовах такого конфлікту та у зв'язку з ним, усвідомлюючи, що [REDACTED] є цивільною особою, журналісткою та перебуває під захистом міжнародного гуманітарного права, реалізуючи свій злочинний умисел, спрямований на жорстоке поводження з утримуваними в установі українцями, всупереч вищевказаних норм Конвенції та Протоколу I, вчинив жорстоке поводження стосовно [REDACTED] у підпорядкованій йому установі.

Так, у період з 11 по 19 вересня 2024 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) Перевозкін В.В., виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, достовірно знав, що на території ввіреної йому установи утримується журналістка [REDACTED], яка з моменту прибуття перебувала у важкому стані здоров'я, була виснажена внаслідок аліментарної кахексії, потребувала постійної медичної допомоги, лікарських засобів, належних умов утримання та догляду. Усвідомлюючи зазначені обставини, Перевозкін В.В. умисно не вжив заходів для покращення її стану, натомість організував умови, що погіршували її становище.

У цей період [REDACTED] неодноразово вимагала пояснень щодо причин її

незаконного утримання, а також поліпшення умов у вигляді надання гарячого чаю, теплового одягу, необхідних гігієнічних засобів та медичної допомоги через поганий стан здоров'я.

Реагуючи на ці законні вимоги [REDACTED], Перевозкін В.В. умисно наказав підпорядкованим співробітникам застосовувати до неї психологічний та фізичний тиск, у тому числі погрози насильством, побиття руками, ногами й гумовими кийками, а також примусове виконання фізичних вправ та поміщення у камеру з неналежними умовами утримання.

На виконання вказівки Перевозкіна В.В., невстановлені підпорядковані йому співробітники слідчого ізолятора № 3, діючи умисно групою осіб, 11.09.2024 помістили [REDACTED] у камеру № 85 вказаної установи, де вона перебувала в нелюдських, антисанітарних, виснажливих для її організму умовах, зокрема: низька температура у приміщенні, відсутність теплового одягу, відсутність гарячої води, недостатня кількість гігієнічних засобів, обмеження у наданні лікарських засобів, обмеження у наданні їжі та води, придатної для споживання, недостатній час (не більше 3 хвилин) на прийом їжі та миття посуду, обмеження можливості відвідувати туалет (лише по команді та в обмежений час – 1 хвилина), а також заборона сидіти і лежати до відбою.

Крім того, утримання [REDACTED] було поєднане з повним контролем над її діями: за нею здійснювалося постійне спостереження, усі дії виконувалися виключно за командою, було заборонено розмовляти з іншими утримуваними, а у випадку порушення встановлених правил застосовувалися покарання у вигляді фізичного насильства чи примусу до виконання фізичних вправ.

Умисно організований виконуючим обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3 Перевозкіним В.В. спосіб і методи виконання такого режиму позбавлення свободи і умов утримання, піддавали [REDACTED] високому рівню страждань.

Крім того, 12.09.2024 року під час ранкової перевірки (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), на виконання доручень Перевозкіна В.В. невстановлений співробітник слідчого ізолятора, діючи умисно, групою осіб із Перевозкіним В.В., розуміючи, що [REDACTED] була цивільною особою, примусово доставлена в місце несвободи, позбавлена можливості чинити опір, вимушена підкорятися будь-яким вимогам через реальну загрозу її життю та здоров'ю, користуючись беззахисним станом останньої, у порушення вимог ст.ст. 27, 31, 32, 147 Конвенції, здійснив побиття [REDACTED] та двох цивільних осіб, які перебували разом з нею у камері.

Такими діями [REDACTED] спричинено сильне фізичне та моральне страждання, приниження її честі та гідності.

У результаті умисно створених за вказівкою Перевозкіна В.В. нестерпних умов утримання, відсутності належної медичної допомоги, систематичного застосування фізичного насильства та принижень, фізичний стан [REDACTED] критично погіршився. Вона перебувала у вкрай виснаженому стані, не могла самостійно пересуватись, неодноразово втрачала свідомість, що свідчило про безпосередню загрозу її життю.

Попри очевидну необхідність надання невідкладної медичної допомоги, Перевозкін В.В. разом з невстановленими співробітниками слідчого ізолятора не вживали жодних заходів для збереження життя [REDACTED], а навпаки — продовжили утримання її в умовах, що створювали загрозу для життя.

Унаслідок таких дій Перевозкіна В.В. 19.09.2024 (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено) [REDACTED] померла у слідчому ізоляторі № 3 в м. Кізел.

Після того, як внаслідок систематичного застосування насильства невстановленими працівниками слідчого ізолятора № 3 до утримуваних осіб з України настала ще одна смерть однієї з утримуваних осіб, в установі почались проводитись перевірки в період з кінця вересня по листопад 2024 року (більш точний час досудовим розслідуванням не встановлено), під час яких виявлено та зафіксовано численні тілесні ушкодження у інших осіб, що утримувалися.

Перевозкін В.В., усвідомлюючи зазначені обставини та з метою приховування фактів своєї злочинної діяльності та підпорядкованого йому особового складу, умисно організував отримання від військовополонених та цивільних осіб письмових заяв із неправдивими відомостями про походження тілесних ушкоджень, зокрема про те, що такі ушкодження нібито були отримані під час конвоювання до установи, або падіння з власної необережності, а не внаслідок побиття співробітниками слідчого ізолятора.

10. Перевозкін В.В. у період 05.09.2024 – 19.09.2024, виконуючи обов'язки начальника слідчого ізолятора № 3, усвідомлюючи наявність міжнародного збройного конфлікту та маючи обов'язки щодо забезпечення дотримання норм міжнародного гуманітарного права, усвідомлював, що його підлеглі за його ж вказівкою про жорстоке поводження з утримуваними українцями, систематично вчиняють катування утримуваних цивільних осіб, які перебувають під захистом міжнародного гуманітарного права та не становлять жодної загрози для адміністрації установи, свідомо припускав настання небезпечних наслідків у вигляді смерті і каліцтва утримуваних осіб.

Як наслідок, підпорядковані Перевозкіну В.В. невстановлені працівники слідчого ізолятора № 3 і сам Перевозкін В.В. усвідомлювали суспільно небезпечний характер своїх діянь, передбачали їх суспільно небезпечні наслідки у вигляді смерті цивільних осіб внаслідок жорстокого поводження з ними, і свідомо припускали їх настання, вчинили за попередньою змовою групою осіб умисні вбивства цивільних осіб [REDACTED] та [REDACTED].

Зазначеними діями, які виразились у наданні вказівки підлеглим співробітникам установи про вчинення жорстокого поводження з цивільним населенням та організації її виконання невстановленими співробітниками слідчого ізолятора № 3, застосовуючи насильство та забезпечуючи неналежні умови утримання щодо [REDACTED] та [REDACTED], Перевозкін В.В. у співучасті з невстановленими співробітниками слідчого ізолятора № 3, у порушення вимог ст. ст. 27, 29, 31, 32, 147 Конвенції та ст. ст. 75, 79 Протоколу I, вчинили групою осіб катування та умисне вбивство цивільних осіб,

що згідно статей 8(2)(a)(ii)(i) Римського статуту є воєнними злочинами.

Таким чином, Перевозкін В.В. підозрюється у жорстокому поводженні з цивільним населенням, поєднаним з умисним вбивством, вчиненим за попередньою змовою групою осіб, тобто у вчиненні кримінального правопорушення, передбаченого ч. 2 ст. 438 КК України (в редакції Закону № 2341-III від 05.04.2001).

Старший слідчий в ОВС 1-го відділу (розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту) управління організації розслідування злочинів, учинених в умовах збройного конфлікту, Головного слідчого управління Національної поліції України майор поліції

Іван ДУЛКАЙ

«ПОГОДЖУЮ»

Прокурор другого відділу другого управління процесуального керівництва та підтримання публічного обвинувачення Департаменту протидії злочинам, вчиненим в умовах збройного конфлікту, Офісу Генерального прокурора

Євгеній БУЛАЄНКО

«24» 12 2025 року

Одночасно, у відповідності до вимог ст. ст. 42, 277 КПК України роз'яснено, що підозрюваний має право:

1) знати, у вчиненні якого кримінального правопорушення його підозрюють, обвинувачують;

2) бути чітко і своєчасно повідомленим про свої права, передбачені цим Кодексом, а також отримати їх роз'яснення;

3) на першу вимогу мати захисника і зустріч із ним незалежно від часу в робочі, вихідні, святкові, неробочі дні до першого допиту з дотриманням умов, що забезпечують конфіденційність спілкування, а також після першого допиту – зустрічі без обмеження в часі та кількості у робочі, вихідні, святкові, неробочі дні; на участь захисника у проведенні допиту та інших процесуальних діях; на відмову від захисника в будь-який момент кримінального провадження; на отримання правової допомоги захисника за рахунок держави у випадках, передбачених цим Кодексом та/або законом, що регулює надання безоплатної

правової допомоги, в тому числі у зв'язку з відсутністю коштів для оплати такої допомоги;

4) не говорити нічого з приводу підозри проти нього, обвинувачення або у будь-який момент відмовитися відповідати на запитання;

5) давати пояснення, показання з приводу підозри, обвинувачення чи в будь-який момент відмовитися їх давати;

6) вимагати перевірки обґрунтованості затримання;

7) у разі затримання або застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою – негайно повідомлення членів сім'ї, близьких родичів чи інших осіб про затримання і місце свого перебування згідно з положеннями статті 213 цього Кодексу;

8) збирати і подавати слідчому, прокурору, слідчому судді докази;

9) брати участь у проведенні процесуальних дій;

10) під час проведення процесуальних дій ставити запитання, подавати свої зауваження та заперечення щодо порядку проведення дій, які заносяться до протоколу;

11) застосовувати з додержанням вимог цього Кодексу технічні засоби при проведенні процесуальних дій, в яких він бере участь. Слідчий, прокурор, слідчий суддя, суд мають право заборонити застосування технічних засобів при проведенні окремої процесуальної дії чи на певній стадії кримінального провадження з метою нерозголошення відомостей, які містять таємницю, що охороняється законом, чи стосуються інтимного життя особи, про що виноситься (постановляється) вмотивована постанова (ухвала);

12) заявляти клопотання про проведення процесуальних дій, про забезпечення безпеки щодо себе, членів своєї сім'ї, близьких родичів, майна, житла тощо;

13) заявляти відводи;

14) ознайомлюватися з матеріалами досудового розслідування в порядку, передбаченому статтею 221 цього Кодексу, та вимагати відкриття матеріалів згідно зі статтею 290 цього Кодексу;

15) одержувати копії процесуальних документів та письмові повідомлення;

16) оскаржувати рішення, дії та бездіяльність слідчого, прокурора, слідчого судді в порядку, передбаченому цим Кодексом;

17) вимагати відшкодування шкоди, завданої незаконними рішеннями, діями чи бездіяльністю органу, що здійснює оперативно-розшукову діяльність, досудове розслідування, прокуратури або суду, в порядку, визначеному законом, а також відновлення репутації, якщо підозра, обвинувачення не підтвердилися;

18) користуватися рідною мовою, отримувати копії процесуальних документів рідною або іншою мовою, якою він володіє, та в разі необхідності користуватися послугами перекладача за рахунок держави.

Підозрюваний, який є іноземцем і тримається під вартою, має право на зустріч з представником дипломатичної чи консульської установи своєї держави, яку йому зобов'язана забезпечити адміністрація місця ув'язнення.

Підозрюваний має також інші процесуальні права передбачені цим Кодексом.

Підозрюваному вручається пам'ятка про його процесуальні права та обов'язки одночасно з їх повідомленням, особою, яка здійснює таке повідомлення.

Повідомлення про підозру вручив:

**старший слідчий в ОВС 1-го відділу
(розслідування злочинів, учинених в умовах
збройного конфлікту) управління організації
розслідування злочинів, учинених в умовах
збройного конфлікту, Головного слідчого
управління Національної поліції України
майор поліції**

Іван ДУЛКАЙ

Про підозру мені повідомлено, повідомлення про підозру та пам'ятка про процесуальні права та обов'язки вручені, права підозрюваного оголошені та роз'яснені.

Підозрюваний _____

(підпис, ініціали, прізвище)

« ____ » год. « ____ » хв. « ____ » _____ 2025 року